

(Политика, 17.11.2009)

Министар за Косово и Метохију каже да локални избори одржани прошлог викенда нису успели јер их је „огромна већина” косметских Срба бојкотовала, а државни секретар у истом министарству сматра да је ауторитет владе, која је позвала на бојкот, пољуљан и да српски бирачи и нису у потпуности послушали Београд.

И министар и државни секретар су у праву јер први има у виду чињеницу да убедљива већина Срба на КиМ није гласала, а други указује на то да су у две новоформиране општине Срби ипак добили власт и да је у централним деловима покрајине њихов одзив ипак био већи него на северу. Али овде није реч о томе што се ставови министра и државног секретара разликују него о томе да ли држава Србија има или нема јасну политику према својим грађанима на КиМ.

Чињеница да је одзив Срба у Грачаници, Штрпцу и другим општинама у централним деловима КиМ био знатно већи него на северу, уз административну линију са централном Србијом, потврђује да постоје битне разлике у положају и потребама српског становништва у тим областима. Одзив српских бирача је, управо због тога, потврдио стару истину да грађани не гласају само као припадници нације него да воде рачуна и о практичним проблемима са којима се сусрећу.

Упрошћено речено, Београд је Србима у централним деловима КиМ послао јасну поруку да не гласају, али им није јасно речено како ће да преживе у изолацији, да ли ће и колико финансијске и друге подршке да добијају, како ће им бити осигурана безбедност... Бирачи су остали збуњени и део њих се определио да гласа за своју локалну власт. То што се „своја” власт бира у организацији приштинских власти чије постојање држава Србија не признаје очигледно им није било најважније.

Држава је, у односу на локалне изборе на КиМ, могла да бира између две опције. Или да води јаку вишемесечну кампању за њихов бојкот, уз чврсте гаранције да ће обезбедити нормалан живот Србима на подручју целе покрајине, или да буде флексибилна и да „зажмури на једно око” препустивши српском становништву да се само определи.

Изабрала је трећу опцију – није водила кампању и није давала обећања, али је позвала на бојкот. Резултат је онакав каква је и изабрана опција – никакав.

Сада ће у неколико општина у централним деловима КиМ практично функционисати паралелне локалне власти, једне изабране на изборима које је организовала држава Србија, а друге изабране на прошлонедељним изборима. У пракси, међународна заједница ће свакако настојати да ојача позицију оних који су изабрани на последњим изборима. Србија томе може ефикасно да парира само појачаном финансијском подршком и улагањима у привреду на КиМ и појачаним гаранцијама за миран и безбедан живот сваког грађанина, али су инструменти и могућности које има на располагању оскудни.